

Мъртвецъ приживе. Другите живеятъ
Съ живота на творенията мои —
И само ази зарадъ тяхъ съмъ глухъ.
И призрака на мойта честь жестока
Ме неотстъпно навсѣде преследва,
Съ съ своя злобенъ и ужасенъ смяхъ:
«Твореца на хармонията глухъ!»
Душа жаднее за покой — покой
Въвъ гроба — на чиито двери няма
Съдбата ни да хлопа, ни зове!»

Витаеше вечъ сянката на смъртъ
Надъ него, и облѣхна го съ мразъ.
Но гения, хранителъ на душата,
Отблъсна властно удъртъ... Бетховенъ
Чело подѣе и презъ прозорца стрелна
Навѣсенъ погледъ въ звездни небеса.
— «Покоятъ е тѣй близо!.. За такъвъ ли
Покой жадней сърцето? Избавленъе!
Въ смъртъта покой?! Дали не малодушье
За него съ своя милкавъ гласъ ми шепне?...
Де гордото съзнание — че грее
Величие въ човешката неволя?!

«Сляпъ билъ си ти! И Омиръ билъ е сляпъ;
Но, въ слепота, отъ хиледите зрящи
Едничъкъ само той е виждалъ ясно...
Не изъ очите погледа излиза,
А на душата изъ Света Светихъ.

«И азъ отъ тамо счувамъ дивенъ екъ! —
То стонъ ли е на хаоса душевенъ?
Свещенъ ли плачъ на бедното сърце?
Или е трепетъ то на ощъ незнайни,
Но горди мисли, зародени въ мрака, —
Що божий прѣстъ на новъ насочва пътъ?..

«Не! не! Живее всемогъщия духъ —
А съ него азъ въ искусството живея...